ועוד דהרי כתב בב"י בשם א"ח וכו' עיי"ש: ובאמת כפי הראיה ב' מהב"י, ראיה לסתור סברתו הראשונה, דממה דנקט הטעם דדעתו היה בשעת הברכה על כל הנרות שלריך להדליק, משמע דבלא"ה היה לריך לברך משום הידור, והאלי רבה (סס"י סנ"ל) כתב לדייק מהב"י אם אין דעתו לכך דקבר שלא יהיח לו יותר ואח"כ כזדתן לו לדיך לבדך עיי"ש: ת"ת הזיכן דהפר"ח כקט לסצרא פשוטה משום הידור לא שייך לברך, א"כ סדבר במחלוקת שכויים, דדעת הפר"ח דאין לברך, ודעת הח"ר דבעי ברוכי, ומ"מ לדיכא כ"ל בכ"ד יש לכמוך ולברך, דים לכחד עוד, דאף בכזכר אחר גמר הדלקחו, דיברך, כיון דבריך שיעור להדלקה משחשקע החמה עד שחכלה רגל מהשוק, ועי' ש"ע (סי' תרע"ה) אם נתן בה שמן פחות משיעור כֹח יכֹח חֹפיכו דיעבד, ח״כ כל משך הדלקתו עדיין מכותו קיימת וכמשך, ועיין הרח"ש פ"ק דפסחים (בי' ג') כתב העעם דמברך להתעעף בלילית להכיח תפילין, לישב בסוכה, ולהדליק כר חכוכם דיש בהם שיהוי מלוה, ולשון מורה ע"ז להיות עניוף בכילית ולישב בסוכה וכו' ולהדליק כ"ח שיהוי במכותה, ראים) להשק בדחתריכן משתשקע וכוי, שתכנה רגל מן השוק עיי"ש, הרי דמדמה כ"ח לכילית וחפילין דיש שיהוי במלוחם, ח"כ י"ל כמו המדמה כים נכיבית ומפיפן לעם מה הבינית עוסק במלותם בלילים ומפילין מפרך גם לחר הנחתם דעדיין עוסק במלותם חוי כמו קודם עשייתן, ה"כ י"ל בכ"ה, ואף דאיכו דומה לגמרי דשם עוסק במלוותם במה דלבוש, וכן מזוזה בפתחו ולא ברך בשעח קביעתו אף דאיכו עובה מעשה, מ"מ כל רגע סוי תחלת מלום דאלו כעלו המזחה לא יסים לו המלום מכאן ילהבא, וכן בלולב דכתבו תוס' דכעכוע הוא מהמלוה ומקר מובר לעשייתן, הייכו ג"כ דעכ"ם אלו לא היה מכעכע היה מחוסר חלות נעכוע, ומועל עליו לנענע, משא"כ בכר חכוכה דכל שבשעת הדלקה היה בו שמן כשיעור, אף אם רגע אח"כ כבתה הכר אין מועל עליו להדליקו, ואין שום גרעון במלוה מה שאיכו דולק יותר, וא"ב י"ל דמקרי עברה מלוותה, מ"מ ביון דכייל סכח"ש בסדח, לקרותם שיהוי מלוה, י"ל דמקרי עובר לעשייתן. גם דעת כמה פוסקים דבכל ברכות אם לא בירך עובר לעשייתם מברך אח"כ. עיין ש"ך יו"ד (פי' י"ע פ"ג) א"כ בכ"ד בלירוף הכי סברות, א', דעת הא"ר דמברך על ההידור, ב', כיון דמקרי שיחוי מלוח משך חדלקתם י"ל דמקרי עיבר לעשייתן, ג', דעת הפוסקים אם לא בירך עובר לעשייתן

מברך אח"כ, מכל זה כראה לסמוך בכ"ד דיברך: אורם אם קודם דהדליק נרות הנוספות כבו הראשונות דבוה ליכא סכיף הכ"ל דווכח שיהוי ווצוה ווקרי עובר לעשייחן, כיון דכבתה ואזדא תלוותה לגמרי, הדריכן לפסקא דרבוותא הג"ל הא"ר והפר"ח אם מצרכים על ההידור, וקפק ברכות להקל, כן נכפה לענ"ד:

תשובה יד

לידידי הרב כבי עוכא כ"י בק"ק וואלפש. שאלתו בבם הקודש שניקב הקלף סמוך להאות ממש, אם יש היתר נקדור השם:

מקור סדין צבו"ת סכח"ב (כנג קי' ז') וז"ג ונקדור סאזכרות מועב ביכלק סיריעה ולכתוב אחרת במקימה שכ"ל: וכן דשת בכי הרר"י היבא בש"ע (סי' רע"ו) וכן סחס לסלכם בסגסות ש'ע (סי' ער"ה) ועיין ע"ז (סי' רע"ו סק"ו) דגם דעתו להחמיר היכי דחפבת ביריעה חחרת, יבשכ"ד אין נהקב כנד פסקי הרמ"א וכא מכינו חולק מפורש נהתיר זונת הרשצ"ן בהביח הב"י בבד"ה (בקי" רע"ו), וכן ראיתי שכתב בשו"ת שבית ישקב (ח"א כי" פ"ח) ח"ל, וכן במעתי מכמה גדולים רבנים מוצחקים בים לסלק היריעה, יכן נחפשע הוכחת מו"ח הבחון, והביח בקלתם סורו דים נקדור סשם עם איזה תיצות אחרות דנא הרי בזיון כ"כ, ודחה זה בב' ידים שי"ב, וראיתי בתקובת משיל לדקה (קי' כ"ע)

שכתב ח"ל שמות המיותרים נהגו במקומות אלו עפ"י פבק מורי הגאון לקדור אותן עם עוד איזה תיבות מהפסוק עמו הסמוך וכראה עמו, ומכשירין היריעה הכשארת, ונהרא נהרא ופשטיה, עכ"ל, ומ"מ במקום שאין מנהג ידוע לא מלאחי כפשי לחורות להקל כגד חלכה ערוכה ברמ"ח:

ורפום רחיעה חי' מקום לדון לחקל, די"ל ע"כ לה חקר הרא"ש בקדירה אלא כעין שאלתו שרולה לקדור כדי

לחקן העעות שבמקום חחר מש"ה כיון דהשם כתוב כתיקונו אסור לקדרו, אבל בכ"ד דאינו מוקף גויל, דנפסל השם מקדושתו כמו בנוגע כלעא דה' דהשם בנגו, דמבואר בהגחת ש"ע (סי' רע"ו סי"ח) דמותר למחקו ולחקכו, ובש"ך שם כתב העעם דהכל רואים שהוא ח' וליכא שם, עיי"ש, משמע בלא טעמא דהוי כמוחק ע"מ למקנו מותר, כיון דנפסל אות מהשם, ועי' ב"י שם בלשון הר"י אלכסנדרי, ואין לזם תברא בלידה מהגהת ש"ע שם שכתב, אבל אם כוגע רק מעט יש לספק בדבר, והעעם דאין פסולו ניכר ונראה כמוחק השם, ח"כ אפשר דכ"ד דומה כזה, מ"מ י"ל דזהו דוקא לגכור דהוא חשבת דתורייתת, אבל בקדירה בכה"ג י"ל דמותר, ומה גם דבגרירה גופא כתב הרמ"א רק בדרך ספק, א"כ בקדירה דהרשב"ץ מתיר להדיא, י"ל בכה"ג יש להתיר:

כל זה יש לדון היכא דכרעא דה' כוגע בגגו, אף באינו ניכר להדיא, וכן בנכחב השם שלא לשמה, י"ל דנכ"ע מותר נקדרו, (עי' ט"ז סי' רע"ו ס"ב ובש"ך סי"ח): אמנם בכ"ד כ"ל דחיכו עכין לזם, דחף אם חיכו מוקף גויל

אין זה פסול בגופו, דמ"מ האותיות כתיקוכן, אלא דבם"ת ותפילין ומזוזות בעיכן מוקף גויל, כדדרשו רז"ל (מכחות דף כ"ד) אבל מ"מ האותיות בעלמותן כתיקון בלאו הקפת גויל, דהרי בגע עם"י הדין לא בעיכן מוקף גויל, כמ"ם חום' גיעין (דף כ"ד) וכן מוכח ממה דקיי"ל בס"ע א"ח (סי' נ"ב סי"ח) כדבקה אות לאות אף שכגמרה מהכי גריכה, ולא מקרי חק תוכות, וכן ג'א מקרי שלא כסדרן, ע"כ משום דלא חליא בנוף הכתיבה, ח"כ השם בכ"ד בקדושתו קחי ועומד בחיכור הקדירה, וווזה קבה לי על העור (סי' רפ"ו סי"ח) דווחיר לגרור סדבק באותיות ד' סכדבקים דמוי ע"ת לתקט, עיי"ם, ועי' במרדכי דמביה רחיה מנפל דיו במסכת סופרים, וקשה לי, מכ"ל זה, דהא אף בלא הגרירה האותיות כתיקוכן ככ"ל א"כ מכ"ל דמקרי ע"מ לתקכו, כיון דהאוחיות דהשם גופו לא צבי תיקון, ול"ל דוו"נו כיון דלא הני דרך השחתה רק כדרך חיקון ביהי' אותיות הבם כתיקונו להכשיר הס"ת מקרי דרך תיקון, אבל לענין לקדור השם דאינו דרך תיקון בגוף האות אסור, כיון דאותיות חשם אין בחם פסול בגופו, וליכא היתר בכ"ד בקדכו:

ולוה הי' כראה בכ"ד דלכאורה יש היתר בדיבוק מעלית במקום הנקב, ויהי' זה להקפת גויל, אף דדעת הב"ח ביו"ד (סי' רפ"ו) דבעי' האות והקפתו הכל במקום א', או הכל על היריעה או על העלאי, בכדי שאם ינעל המעלית יעמיד בחכשרו עיי"ש, ת"מ כבר דחה הע"ז שם דאייתו על נכון, דאיכו ראיה ממה שנחלק אות ע"י קריעה דלא מהכי לדבק עלאי מאחוריו לחבר האוח, דשאכי החם דבשעת כתיבתו פסול הי' בזה לא מהני העלאי שאח"כ, אבל בכותב לכתחילה חבי האות על היריעה וחבי על המעלים מהכי, מכ"ש אם כל האות על הירועה והקפת גויל על המעלית עיי"ב, ואף דהמעיין בע"ז, דעתו דהכל תליה בשעת הכתיבה דגם לענין מוקף גויל לא מסכי הדביקות במעלית שלאחר הכתיבה מית לשכ"ד איכו מוכרת כלל, דכל שבאכו לומד בחדצוק תחילת מסכי, ה"כ בהדביק אח"כ, דדוקא לעכין נקרע האות ש לחלק כיון דסאום כשקל, בנה לא מהני העלת המעלית דכללא היא דא"א להתכשר להאות ע"י דבר זולת כתובה, דכתו דדרשיכן וכחב וכא וחקק, ה"ב אתריכן יכתב יכא ידבק מטלית, אבל לשנין הקפח גויל, דכבה ברהנו דחין פסילי בגיפו,

ט D וכ ס O

131

/olc

LOG

196

LL

3 hle 6